

Druga strona postępowania odwoławczego: NE

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 5 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że obsługujący przewoźnik lotniczy, który twierdzi, że zaistniały nadzwyczajne okoliczności będące przyczyną dużego opóźnienia może tylko wtedy powołać się na przesłankę zwolnienia z obowiązku wypłaty odszkodowania wynikającą z art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004, gdy twierdzi również i może wykazać, że nie można było uniknąć opóźnienia indywidualnego pasażera poprzez zmianę rezerwacji na transport zastępczy?
2. Czy żądana zgodnie z pytaniem pierwszym zmiana rezerwacji musi spełniać dalsze kryteria czasowe lub jakościowe, w szczególności kryteria wskazane w art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) rozporządzenia nr 261/2004 lub art. 8 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 261/2004?

⁽¹⁾ Dz.U 2004, L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 19 grudnia 2018 r. – Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung
(ISE) mbH/Stadt Köln**

(Sprawa C-796/18)

(2019/C 93/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i strona wnosząca odwołanie: Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung (ISE) mbH

Strona pozwana: Stadt Köln

Druga strona postępowania: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

1. Czy pisemna umowa dotycząca przekazania przez organ administracji publicznej oprogramowania innemu organowi administracji publicznej, która jest powiązana z umową o współpracy, stanowi „zamówienie publiczne” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾ lub – przynajmniej co do zasady, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 4 lit. a) do c) – wchodzącą w zakres zastosowania tej dyrektywy umowę w rozumieniu jej art. 12 ust. 4 w przypadku, gdy przejmujący oprogramowanie nie jest zobowiązany do zapłaty ceny ani zwrotu kosztów oprogramowania, ale powiązana z przekazaniem oprogramowania umowa o współpracy przewiduje, że każda jej strona – a tym samym również przejmujący oprogramowanie – bezpłatnie udostępni drugiej stronie wszelkie opracowane przez siebie w przyszłości rozwinięcia tego oprogramowania, nie mając jednakże obowiązku jego rozwijania?

Jedynie w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

2. Czy art. 12 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/24/UE wymaga, aby współpraca uczestniczących instytucji zamawiających dotyczyła usług publicznych na rzecz obywateli, które muszą być świadczone wspólnie, czy też wystarczy, aby współpraca ta dotyczyła działalności, która w równym stopniu, lecz niekoniecznie wspólnie służy w pewien sposób świadczeniu usług publicznych?

3. Czy art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24/UE zawiera dorozumiany tzw. zakaz uprzywilejowanego traktowania, a jeśli tak, to o jakiej treści?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 24 października 2018 r. w sprawie T-400/17, Deza / Komisja, wniesione w dniu 21 grudnia 2018 r. przez Deza, a.s.

(Sprawa C-800/18 P)

(2019/C 93/41)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deza, a.s. (przedstawiciel: adwokat P. Dejl)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji, Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 października 2018 r. w sprawie T-400/17;
- stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji nr 2017/776⁽¹⁾ z dnia 4 maja 2017 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 maja 2008 r., w zakresie, w jakim dotyczy ono klasyfikacji i oznakowania substancji antrachinon;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w niniejszym postępowaniu odwoławczym przed Trybunałem Sprawiedliwości i we wcześniejszym postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie cztery zarzuty.

1. Sąd Unii Europejskiej błędnie zinterpretował i zastosował rozporządzenie CLP⁽²⁾, a w szczególności jego następujące podstawowe zasady: (i) badana i klasyfikowana substancja powinna być wprowadzona na rynek UE; (ii) związek przyczynowy pomiędzy substancją i skutkami rakotwórczymi w testach na zwierzętach powinien być dostatecznie udowodniony; (iii) wystarczające dowody powinny zostać uzyskane w toku wiarygodnych i dopuszczalnych badań naukowych; oraz (iv) klasyfikacja substancji musi uwzględniać nową wiedzę naukową i techniczną oraz postęp naukowy i techniczny.
2. Sąd dokonał kontroli klasyfikacji antrachinonu, czyli części rozporządzenia Komisji, w sposób sprzeczny z wymaganiami dotyczącymi sądowej kontroli decyzji organów i instytucji Unii Europejskiej oraz przeinaczył okoliczności faktyczne i dowody.
3. Sąd błędnie zinterpretował i zastosował zasadę pewności prawa.